

Stručná historie Císařství

část třetí

sepsal Stronach k'Thojj III.
císařský historik

První svazek tohoto díla stručně shrnuje vládu prvních osmi císařů dynastie Septimů, od Tibera I. po Kintyru II. Druhý svazek popisuje válku červeného diamantu a šest císařů, kteří vládli po ní, od Uriela III. až po Cassyndera I. V závěru se zmiňuje o tom, jak na tamrielský trůn dosedl Cassynderův nevlastní bratr Uriel IV.

Jistě si pamatujete, že Uriel IV. nebyl rodem Septim. Jeho matka, ač mnoho let vládla jako císařovna, byla ve skutečnosti temná elfka, provdaná za skutečného císaře z rodu Septimů, Pelagia III. Urielovým otcem však byl bretonský šlechtic jménem Gallivere Lariat, kterého Katarie I. pojala za manžela po Pelagiově smrti. Než Cassynder I. nastoupil na císařský trůn, vládl království Wayrest, ale kvůli chatrnému zdraví se musel vlády vzdát. Neměl děti, takže adoptoval svého nevlastního bratra Uriela a odstoupil. O sedm let později zdědil Cassynder po smrti své matky Císařství. Tři roky poté se Uriel opět ocitl v pozici Cassynderova dědice.

Vláda Uriela IV. byla dlouhá a náročná. Ač byl do rodiny Septimů právoplatně adoptován a ač rodina Lariatů měla ve společnosti vysoké postavení - vždyť byli vzdálenými příbuznými Septimů - jen málokdo z rady starších se nechal přesvědčit, aby jej začal považovat za Tiberova pokrevního potomka. Rada během dlouhé vlády Katarie I. a krátkého panování Cassyndera I. získala značný vliv a silný "cizí" panovník, jako byl Uriel IV., zjistil, že si nedokáže získat její neochvějnou věrnost. Znovu a znovu se rada s císařem dostávala do křížku a znovu a znovu spory vyhrávala. Od dob Pelagia II. zasedali v radě starších ti nejbohatší muži a ženy Císařství a jejich moc byla nepopiratelná.

Poslední vítězství rady nad Urielem IV. bylo posmrtné. Andorak, syn Uriela IV., byl hlasováním zbaven dědictví a císařem byl v roce 247 třetího věku prohlášen bratranec bližší původní linii Septimů, Ceforus II. Po prvních devět let jeho vlády musely císařské síly bojovat s vojsky věrnými Andorakovi. Rada nakonec učinila rozhodnutí, o němž učený Eraintine řekl, že "znamenal konec odkazu Tibera Septima", a věnovala Andorakovi království Shornhelm v provincii Vysoká skála, aby vleklé boje ukončila. Andorakovi potomci tam vládou dosud.

Celkem vzato měl ovšem Ceforus II. jiné nepřátele, kteří vyžadovali více jeho pozornosti než Andorak. "Jako z nějaké cimberské noční můry," jak napsal Eraintine, se objevil muž jménem Camoran Uchvatitel a v čele armády daeder a nemrtvých bojovníků vytáhl na dobytčácké tažení do Valenského lesa, dobýváje království za královstvím. Jen málokdo dokázal jeho nájezdům odolat, a jak v roce 249 jeden krvavý měsíc střídal druhý, stále méně se jich o to vůbec pokoušelo. Ceforus II. posílal do Hammerfellu stále více žoldáků, aby zastavil Uzurpátorův pochod na sever, jenže on je buď podplatil, nebo zabil a pak oživil jako nemrtvé.

Příběh Camorana Uzurpátora si zaslouhuje knihu samu pro sebe. (Čtenáři chtivému dalších podrobností doporučuji knihu Pád Uzurpátora od Palaxe Illthreho.) Zde tedy jenom v krátkosti. Zničení Uzurpátorových vojsk mělo jen málo společného se snahou císařovnou a ve výsledku vedlo jen k posílení nepřátelství vůči zdánlivě neschopnému Císařství.

Uriel V., syn a následník Cefora II., obrátil přízeň veřejného mínění zpět k císařské moci. Pozornost celého Tamrielu totiž odvedl od vnitřních sporů a pustil se do řady výbojů, a to téměř okamžitě poté, co v roce 268 třetího věku nastoupil na trůn. V roce 271 Uriel dobyl Roscrea, v roce 276 Cathnoquey, v roce 279 Ynesleu a v roce 284 Esroniet. V roce 288 se pustil do svého nejctižádostivějšího podniku a zahájil tažení na kontinent Akavir. To se mu nakonec stalo osudným, neboť útočníci byli odraženi a sám Uriel V. o dva roky později zahynul v bitvě u Ionithu. Přesto je společně s Tiberem považován za velkého císaře, jenž Tamrielu vydobyl četná vojenská vítězství.

O vládě posledních čtyř císařů, počínaje nezletilým synem Uriela V., vypráví čtvrtý a poslední svazek tohoto díla.